

Vers a mikroszkópról

Gál László

*a mikroszkóp a képet széjjeltépi
és újat teremt képedről és a világról
ugyan mit is tudsz vérről és virágról
s hogy szeretőd teste víz és melle sós patak
hogy embriók a békák is és a halak
hogy elárult vaksi két sötét szemed
hogy nincs ami van és van ami lehet
hogy rekedt rézkürt a rím és a vásznon
a kép felrobbant s minden képtelen
nem egy az egyszeregy a véges végtelen
traverz döglött macska esetleg
gúla háromszög éjsüket vonal
országút a beled ariadné fonal
vagy lengő kötél sánta akasztófán*

*így lám a füled magnetofon legyen
és köldöködre aggasd gondodat
parázs valóság büszke gondolat
emberek közt emberként élni*

Levél a papíroshoz

Gál László

*irtam neked mert egyedül voltam
szép papírom kedves társam
éjjél setten a szobámban
muslinca van a boromban*

*teleírtam papíromat
kihörpöltem rossz boromat
nem jár erre jótét lélelek
villany úzi a sötétet*

*irtam neked mert egyedül voltam
teleírhatnám ezt a vajdaságot
duna-tisza volna a tintám és palics*

*ha majd egyszer minden zaj elül
nagy sötét csönd lesz csak fekete lángok
s fekete lányok a fekete álmat
hozzák a nagy semmit a végtelen
fekete nyugalmat jó volna tudni
jó volna hinni hogy senki egyedül
senki soha többé nem lesz egyedül*

Ősz

Gál László

*nehéz napok a világ is megöszül
itt a kertben már sápadt a levél
ilyenkor halni vagy élni kellene
jobban hatalmasabban másképp
embernek lenni emberebbnek
még szeretni is az idegen
a hidegen fagyos hajnalokat
a ködöt a ködös agyakat is
és sirni kellene és énekelni
a télnek jaj! igen! a télnek*

mert tavasz jön újból utána
és az sem tart örökké
nem nem a tavasz sem

én már nem is számolom hogy hányszor éltem
és hogy hányszor halok még azt se bánom
ez itt így ahogy van ez az én világom
bújni nincs hol szökni nincs hová
szeretni nincs kit — mégis

rettenetesen megöszült ez az ősz
és tudom a tél is kegyetlen
sivár fehér szeles és hideg
most elmesélném hogy télen is neveltünk
egykor boldogan de nincs már kinek